

Koos van der Born: **Onderwerpenvolgorde met tijdsaanduiding**

aantal minuten: 57

- 00:08 Burgerlijke Stand-gegevens
- 00:24 Jeugd
- 01:58 Loopbaan, eerste banen in loondienst
- 03:48 Interesse in elektriciteit en werk als installateur
- 06:08 Crisis en oorlogsperiode
- 07:45 Werk en afkomst (groot-)ouders vaderszijde
- 10:51 Werk en afkomst (groot-)ouders moederszijde
- 12:12 Scholing, religie en start eigen installatiebedrijf
- 16:10 Verloving, huwelijk en militaire dienst
- 19:13 Woningzoekende
- 20:20 Koop eerste woonhuis met winkel: Lindestraat 2
- 22:45 Uitbreiding bedrijf en werkplaatsen Haarlemmerstraat en omgeving
- 27:54 Samenwerking met Leidse installatiebedrijven
- 28:28 Bedrijf, succesvol, verhuist naar Merenwijk, tot pensioen
- 32:46 Overname door dochter en schoonzoon
- 33:43 Originele slogans; opheffing bedrijf
- 34:50 Waardering en innovatie
- 37:16 Verhaal over koop pand Haarlemmerstraat
- 40:44 Over kinderen, kleinkinderen
- 42:00 Overlijden echtgenote; nieuwe vriendin
- 44:13 Dag en nacht klaarstaan voor het werk
- 46:13 Brand bij Doodskistenfabriek, Oude Vest
- 48:30 Vakanties met gezin
- 49:15 Viering 3 Oktober en Kerstmis
- 52:20 Sporten; personeelsuitjes en contact met werknemers
- 55:09 Lokale bekendheid van de familie Van der Born
- 56:20 Afsluiting

TRANSCRIPTIE INTERVIEW MET J.G.M. VAN DER BORN, 30-4-2018

I-1: Wat zijn uw voornamen?

G: Jacobus Gerardus Martinus.

I-1: Van der Born.

G: Van der.

I-1: Van der Born?

G: Ja, de arme tak.

I-1: U bent geboren?

G: Geboren in Leiden.

I-1: Op?

G: 15 oktober 1936.

I-1: Uw roepnaam?

G: Koos.

I-1: Uw gezin vroeger, uw vader en moeder. Hoeveel andere kinderen waren er?

G: Vader, moeder, Mart, Jan en Greet. Dus we waren met vier kinderen. Ik heb twee broers en een zus. Later is mijn vader, is hertrouwd. Toen kreeg ik er nog twee broers bij.

I-1: Uw vader is hertrouwd omdat hij weduwnaar is geworden. U was nog redelijk jong toen dat gebeurde, denk ik?

G: Ja. Ik weet nog goed dat ik, ik werkte toen bij IJsselmuiden in Sassenheim, en toen werd ik gebeld of ik direct naar huis wilde komen, want er was iets aan de hand. Dus toen naar huis gegaan. Toen zag ik, in de verte stond er een oom, die was melkboer, en ik denk: nou, dat is mis. Ik kwam boven; nou, toen lag mijn moeder dood. Had een hartstilstand gekregen. 53 jaar [51 jaar; Jacoba Maria van Vliet, geb. Warmond 10-10-1901 als dochter van Martinus van Vliet en Margaretha Johanna van der Geest, overl. Leiden 19-1-1953].

I-1: Dat was een grote schrik voor iedereen?

G: Ja, ja.

I-1: Juist omdat natuurlijk uw moeder een stuk ouder was dan uw vader. Ik heb het gezien, negen jaar [Jacobus Gerardus van der Born, geb. Leiden 10-5-1910 als zoon van Jacobus Gerardus van der Born en Petronella Johanna Maria van der Weijden].

G: Klopt.

I-1: Uw vader bleef met de kinderen achter en u was de oudste. Wat betekende dat voor u?

G: Heel weinig. Wel een beetje van: let op mijn broers en mijn zus. Dat zat er dan wel in. Ik was de enige die op een gegeven moment aan het verdienen was. Mijn andere broers gingen ook vrij snel werken.

I-1: Het feit dat u zo vroeg een eigen zaak bent begonnen, heeft dat daarmee te maken?

G: Nou, nee hoor. Het zat er wel in. Ik heb op, ik zal even in het kort, bij IJsselmuiden vandaan gegaan. Ik heb bij Langezaal en Inniger gewerkt. Ik heb bij Ergon Electric gewerkt. Bij Nouwens in Oegstgeest, bij Wetter in Nieuwkoop. Daar heb ik ontzettend veel geleerd, want daar ging ik ook mee als monteur naar de kermis, regionale kermissen. Dan liep je daar in je eentje van, we hebben nu een stroomnet van drie maal 127 volt en weer een andere plaats drie keer 220 volt, dus je moest al die motoren, moest je anders gaan verbinden. Daar heb ik ontzettend veel geleerd.

I-1: Dat snap ik.

G: Toen ben ik later bij Zaalberg gaan werken in Leiden. Van alles wat, ook installaties gemaakt. Zijstraat van het Rapenburg waar nog gasleidingen waren. Dan is het echt wel dankbaar werk als je bij de mensen bent en je gaat er elektriciteit aanbrengen, allerlei leidingen. Mes sneed aan twee kanten. Mijn baas die verkocht ook gelijk een stofzuiger en verlichting. Dat was allemaal heel leuk werk. Dus sjouwde ik toen indertijd met een bos ijzeren pijp op mijn nek. Toen had je nog geen pvc-buizen, maar het was echt wel leuk.

I-1: Maar wel zwaar werk?

G: Ja, maar goed, zwaar, wat is zwaar werk?

I-1: Als jongen kan je dat wel aan.

G: Je had plezier in je werk en dat heb ik nog steeds hoor.

I-1: Dat is belangrijk. Hoe is uw interesse begonnen in elektriciteit? Is dat al heel vroeg begonnen?

G: Op een gegeven moment, ja, ik was thuis ook al aan het klooiën met allerlei dingen. Ik had met batterijen en alles een of ander spelletje bedacht. Plaat hout, paar gaten erin zagen, wat gaas eroverheen, daar weer een plaat hout op, en dan kon je met een pijltje, kon je in dat gaas gooien en je had die twee stukken gaas verbonden met plus en min. Als het doorverbonden was, ging er een bel. Dat vond ik wel leuk.

I-1: Dat had u zelf verzonnen? U had nergens een voorbeeld gezien?

G: Nee, nee. Je kan op een gegeven moment, als je een lamp pakte, en je douwt een draad onder tegen het voetje en dan aan de zijkant brandt de lamp. Maar ik was bij Zaalberg, toen is die man, is gestorven. Zijn vrouw vond dat erg moeilijk. Ik ben wel lampen op blijven hangen. Ze hadden een bedrijfssolex. Dan ging je gewoon met een grote lamp in een plastic zak naar Katwijk of Rijnsburg. Toen deed ik ook al wat klusjes voor mezelf. En op een gegeven moment was er een Pitrietindustrie, bij de Kaasmarkt, en die vroeg van: "Joh, kan jij me helpen met de installatie?" "Ja, dat is best". Maar het was er wel zo aardig. Dus ik zeg tegen mevrouw Zaalberg: "Is het goed dat ik voor mezelf wat werk ga doen?" "Nou", zegt ze, "graag, want ik kan de kost ook niet meer betalen allemaal". Ik zeg: "Dan krijg ik van u, dan zeg ik op, krijg ik van u een ontslagbewijs", en dat heb ik ook nog steeds. "Als er wat is, mag ik je dan bellen?" "Ja hoor, natuurlijk". Zo is dat een hele tijd zo geweest en zo ben ik erin gerold.

I-1: Dat is wel een heel soepele manier. Mocht u daar toch werken. Ik wil eigenlijk straks verdergaan met uw werkzaam bestaan, maar even terugkomen op uw geboorte in de crisistijd. Heeft u toen u wat ouder was, jaar of zes, heeft u daar veel van gemerkt van de crisistijd?

[I-1: ging bij deze vraag van het verkeerde geboortjaar 1931 uit.]

G: In zoverre, ik heb de oorlog meegemaakt. In '36 geboren. Ik heb ook meegemaakt dat, we woonden op de Langegracht, een heel stel jongens, vriendjes, kattenkwaad uithalen. Maar op een gegeven moment werden er ook kolen gebracht naar het Energiebedrijf voor de Centrale. Die schuiten met kolen gingen door de Langegracht en wij op onze buik liggen om maar kolen eraf te halen. En dat lukte vrij aardig. Ook op dezelfde manier met bloembollen. Bloembollen heb ik ook nog gegeten in de oorlog. Ook meegemaakt dat, dat was dan weer de bevrijding, maar iets daarvoor maakten we mee bij Tieleman & Dros op de Uiterstegracht, Middelstegracht, had je de fabriek van T & D en daar ook allemaal schuiten met kool. Heleboel mensen op de Oude Rijn stonden te kijken, Duitsers aan de overkant. Die hadden een bepaald plezier in om een kool te pakken en dan met een noodgang naar de mensen aan de overkant te gooien. Hoop mensen werden, ze konden hem vangen, maar ook die minder geluk hadden kregen zo'n kool tegen hun hoofd of ze troffen op het lichaam. En die Duitsers lachen. Ook bij de Bevrijding: vliegtuigen die over gingen; stonden we op de Haven, dat voedsel gedropt werd. Zijn dingen die ik allemaal meegemaakt heb.

I-1: Dat snap ik. Dat is de Tweede Wereldoorlog, maar toen uw vader begon, volgens dit artikel al in 1936, maar dat was dus de crisistijd. Hoe kwam dat? Hij was al, ik heb gezien, bij zijn huwelijk was hij koopman, dus hij zat al in zaken [fa. Jac. van der Born, groothandel in rokersartikelen, ook fa. Jabo, 1936-1951 Langegracht 252, daarna Langegracht 111A en B].

G: Hij is groenteman geweest, groenteboer is hij ook nog geweest. Wat mij dus bijstaat: op de Langegracht had een groothandel, beneden. Geen rokersbenodigdheden of, geen rokerswaren maar rokersbenodigdheden: aanstekers, pijpen, shag, Rizla en het was Mascotte, dat waren

twee gewilde dingen. Daar is in de oorlog, is er toch veel mee geruild. Sigarettenvloeitjes voor voedsel.

I-1: Daardoor is het, heeft u niet zoveel honger geleden als gezin. Kan je dat zo zeggen?

G: Ja.

I-1: Dat scheelde wat. Was er nog wat standsverschil daardoor, toen u op school zat, op de lagere school?

G: Nou nee.

I-1: Dat uw vader een groothandel had. Maakte dat wat uit?

G: Nee.

I-1: Dat was er niet?

G: Veel minder als tegenwoordig. Wordt er wel eens een keer gezegd van dit of dat.

I-1: Dat heeft u niet gemerkt?

G: Nee, want we zaten op school met mensen als Van Haasteren en anderen die tegenwoordig ook zaken hebben. Nee, we gingen gewoon met elkaar om.

I-1: Ik weet niet wat u precies weet van uw grootvader, ook een Jacobus, die was...

G: Onderhoudsman bij Stedelijke Lichtfabrieken, heette dat toen nog, op de Langegracht, in de werkplaats, dus meer klusjes doen. Hij was veelal vooral houtbewerker.

I-1: Daarvoor is, heeft hij toch als schipper gewerkt? Weet u dat ook?

G: Er staat me vaag bij, Van der Born als schipper, maar dat was weer een, ja, een Neuteboom.

I-1: Ik heb het gezien, dus uw grootvader is Jacobus Gerardus. Die is in Haarlem geboren op een schip [geb. 2-5-1886 als zoon van Johannes van der Born en Johanna Hendrika Nagtegeller, overl. Leiden 23-12-1959, Maresingel 9]. Hij was, ik heb als beroepen gevonden, schipper, los werkman, cementwerker, die heb ik gevonden. Wil niet zeggen dat dat alles is. Een schipper en dit soort dingen is niet speciaal mensen die koopman zijn. Hoe is dat gekomen, dat toch uw vader een wat beter beroep heeft gekregen?

G: Zelfde idee als wat ik had, waarschijnlijk. Loop je eigen zin achterna; wat je graag wil doen. Zo zie ik het. Tegenwoordig wordt wel eens gevraagd: "Heb je zin in de zaak of neem jij het over?" Maar als vroeger was dat ook niet.

I-1: Heeft u wel veel herinneringen nog aan uw grootouders?

G: Weinig.

I-1: In ieder geval van vaderskant misschien meer dan aan moederskant?

G: Aan moederskant heel weinig.

I-1: Want uw moeder kwam uit, niet uit Leiden vandaan?

G: Die kwam uit Oud Ade. Die kant uit.

I-1: Weet u hoe uw ouders elkaar hebben ontmoet?

G: Nee.

I-1: U weet ook niet?

G: Mijn moeder werkte in Du Commerce, hotel op de Stationsweg.

I-1: O, ze werkte in Leiden?

G: Ook als dienstmeisje, en misschien is hij daar aan de deur geweest of, ik weet het niet, van joh, wat ben je een leuke vent. Maar het zal wel eerder andersom geweest zijn.

I-1: Heeft u vroeger, wat u nog kan herinneren, iets van uw moeder gehoord hoe zij het vond om in Leiden te komen?

G: Nee, nee.

I-1: Want zij kwam uit een dorp en dan is het heel wat anders als je in een stad komt. Daar heeft u niks over gehoord, of dat problemen gaf?

G: Ook niet over gesproken.

I-1: Nee, dat werd misschien niet zoveel?

G: Van mijn vader ook, van mijn grootouders. Ik wist dat ze op de Maresingel woonden en dan ging ik met verjaardagen en met de Kerst en Oud en Nieuw, gingen we naar oma en opa, want dan kreeg je een dubbeltje. Het was ook gezellig. Was heel klein huis op de Maresingel, nummer 9, dat vergeet ik niet meer. Als er veel mensen waren, werden er twee stoelen neergezet en daar ging de wasplank, ging erop. Dan had je nog paar plaatsen extra.

I-1: Heeft u een gelukkige jeugd gehad?

G: Ja hoor, wat mij betreft wel. We waren een stel donderstralen af en toe natuurlijk.

I-1: Even denken. Wat ik wil vragen? Weet jij misschien iets wat ik op dit moment vergeten ben?

I-2: Welke school?

I-1: Welke scholen?

I-2: Kleuterschool?

I-1: U heeft wel verteld over uw, waar u gewerkt heeft. Maar wat is eraan voorafgegaan en welke scholen en waar?

G: Lagere school op de Haarlemmerstraat. Daarna ben ik naar het Vrouwenkerkhof geweest naar de ULO. Daar heb ik gezeten van 1949...

I-1: Die ziet er nog heel keurig uit. Zo, kijk. Ik zie het gedrag zat wel goed, vier achten. Dat is, dat zijn mooie lijsten.

G: Van de Haarlemmerstraat, daar heb ik niets meer van, en daarna ging ik naar de Caeciliastraat. Toen ben ik naar de, is ook van het Vrouwenkerkhof.

I-1: Ik zie er al op staan, katholieke jongensschool en RK handelsinstituut. U komt uit een rooms-katholiek gezin?

G: Ja.

I-1: Is het geloof belangrijk voor u geweest in uw jeugd? Speelde dat een grote rol?

G: We moesten naar de kerk.

I-1: We moesten?

G: Als ze zeggen, nu, wat is je godsdienst? Katholiek. Daar schaam ik me eigen niet voor. Hoop mensen zeggen: nee, doe ik niet. Ik ben geen kerkganger, maar je kan ook geloven.

I-1: Heeft u nog bepaalde dingen die daarmee te maken hebben? Met het geloof, anekdotes?

G: Ik heb wel eens een keer een paar dingen van, zeg ik bijvoorbeeld, dat ik denk: potverdomme, ik hoop dat dat goed afloopt, als ik nou dit of dat doe, en dan zeg ik: "Nou moedertje (want die zit ook boven), help me eens effetjes". En dan komt het meestal goed.

I-1: Dat is mooi.

G: Puntenlijst, middenstandsdiploma.

I-1: Dat staat hier. Bevorderd naar de examenklas met een prachtrapport. Hier zie ik zelfs een 10 bovenaan staan voor boekhouden.

G: Ja.

I-1: Langegracht 111A, dat is nu bekend voor mij.

G: Dat was het, bij de opening van dit, en dat deed ik dan in de avonduren, middenstandsdiploma.

I-1: Die had je toen nog nodig als je iets wilde beginnen.

G: Tegenwoordig, je laat je eigen inschrijven en je bent het.

I-1: Zullen we nu doorgaan met... Vindt u het goed, naar uw verdere werkzame leven? U heeft er al iets van verteld. Waar wilt u beginnen? Het is uw verhaal.

G: Ik ben begonnen, wat ik al vertelde, toen ik bij Zaalberg vandaan kwam, en bij Nouwens gewerkt. Het laatste bij Zaalberg. Voor mijn eigen begonnen. Het ging steeds beter. Op een gegeven moment ging ik naar de Lindestraat. Ik weet nog goed dat ik thuiskwam. Ik heb eerst een aantal jaren in Noordwijk gewoond, inwonend. Ben in september, ben ik getrouwd in Bergschenhoek.

I-1: Uw vrouw?

G: Die kwam uit Bergschenhoek.

I-1: Dus u had ook, net als uw vader, geen Leidse gekozen?

G: Ook een boerenmeisje, laat ik het zo zeggen.

I-1: Hoe heeft u uw vrouw ontmoet?

G: Ik heb in dienst gezeten, 21 maanden. Ook met een aantal jongens. Er was ook Piet Suiker, die woonde in Berkel en we gingen goed mee om. En die zei op een gegeven moment: "Joh, kom op mijn verjaardag". "Ja best, is dat leuk?" "Ja, vind ik wel leuk. Kun je mijn vriendin ook leren kennen". Nou, dus daarheen geweest en op een gegeven moment zeg ik: "Joh, ik weet niet of het daar ook [...] in staat?" Dat was die hele familie van mijn vrouw.

I-1: De hele familie van uw vrouw?

G: Toen was er ook...

I-1: Een groot gezin, geloof ik, als ik ze even snel tel.

G: Toen zeg ik: "Dat is een leuke meid die daar staat". "Wie is dat dan?" Dat was Tinie. "Ik zal ze wel een keer een kaart sturen". Kijk, deze. Zo is het eigenlijk gekomen. Toen had ik het oude adres nog op een brief staan, van Langegracht 252.

I-1: O ja, dat was het oude.

G: Maar ik had helemaal niks meer gehoord. Ik denk, laat ik maar eens kijken, effen aanbellen, 252. "Is er soms post gekomen voor mij?" "Ja, dat staat er al even". Toen kwam dat. Toen eerst correspondentie en toen met de brommer regelmatig naar Bergschenhoek en toen zijn we, hadden we trouwplannen, toen zijn we in Noordwijk gaan wonen. Daar woonden ook weer vrienden van ons en die kregen een huis in Leiden. "Joh, vraag het". We zijn dan naar een bovenhuis gegaan in Noordwijk.

I-1: In Leiden lukte het op dat moment niet?

G: Nee.

I-1: Op de Langegracht was dat ook niet mogelijk?

G: Nee, nee, nee.

I-1: Ik heb het al over uw moeder gevraagd, over hoe zij het vond. Dat weet u niet. Hoe vond uw vrouw het om in Leiden te wonen? Uiteindelijk na Noordwijk?

G: Geen bezwaar tegen, geen bezwaar. Toen we uit Noordwijk vandaan gingen, kwam er een bovenwoning leeg, Kamerlingh Onnesplein, dat is bij station Lammenschans. We werkten toen ook voor Van der Drift, makelaar/aannemer. Die had daar een heleboel huizen en alles. Toen daarvandaan, toen kwam ik op de Lindestraat. Op een gegeven moment kom ik thuis, ik zeg: "Joh, ik heb, ik heb een pand gekocht". "Je bent toch niet belazerd?" Ja, een winkel in de Lindestraat. Er zat toen een tandtechniker. Afspraak gemaakt, overdracht na een half jaar. Ik vond het prima. Ze zegt: "Hoe moet je dan aan het geld komen?" "Ik ga wel praten met De Leeuw". Dat was toen een accountant. "Nou, het zal wel goed komen".

I-1: Dat was uw eerste eigen woning, want uw werk, u adverteert namelijk in 1961 Jac. v.d. Born jr., dat is, u was dus heel jong 24, 25, en u adverteert met Langegracht 111A. Dat was alleen uw bedrijf? Uw vader zat daar dan niet meer?

G: Die zat boven.

I-1: Op die manier.

G: Het was een woonhuis. Dat was mijn schoolfoto.

I-1: Februari 1948, 11 jaar. Dat is aparte kleding.

G: Plusfour. Van de Lindestraat moet ik ook nog wat foto's hebben.

I-1: Want ik zei net, '61, adverteert u met Langegracht 111A, in '62 is het Technisch Bureau Jac. v.d. Born, volgens mij voor het eerst en dat is dan Langegracht 113A.

G: Dat was een oude garage.

I-1: Dat was er nu weer naast. Dat was allemaal met elkaar verbonden. In '67 heb ik gevonden Lindestraat 2, dus toen woonde u, zat u daar al.

G: Lindestraat.

I-1: Dat betekende dat u daar dan uw winkel had en nog op de Langegracht bleef? Of zat u alleen maar op de Lindestraat?

G: Nee, toen ben ik naar de Lindestraat, want het hele pand, dus we zijn er aan het verbouwen geweest. Dus we woonden, was ook woonadres.

I-1: Dus u had alles bij de hand?

G: U kende het pand hè? U kent het pand toch van een vriendin van je?

I-2: Dat zal ik straks even vertellen.

I-1: Ik vond het wel mooi wat u zei, zo van: "Ik kwam thuis en ik heb een pand gekocht". Dat deed u normaal? Nu zou je zeggen: ik overleg eerst met mijn vrouw. Toen gebeurde dat niet?

G: Nee, impulsief.

I-1: Maar het is goed gekomen?

G: Het is allemaal goed gekomen.

I-1: U bent later ook naar de Haarlemmerstraat gegaan en dat kwam, u breidde uit?

G: Ik kwam, ik werkte veel samen met Schreuder, die had daar een winkel. Ik weet niet of je bekend op de Haarlemmerstraat? Je hebt Van der Zon, de slager, die is bekend. Daar schuin tegenover had je Radio Wira, [van J.] Baart [nr. 91], en daarnaast [Electro Technisch Bureau W.] Schreuder [nr. 89]. Tegenwoordig is het verheeld, één pand. Die man schee eruit. Daar werkte ik ook voor. Die had ook gevraagd: "Als er eens een keer wat is, kan je mij helpen?" "Ja, prima". We hadden hele goede band, mijn vrouw en ik. We kwamen vaak bij elkaar op bezoek. Ze woonden in Leiderdorp ook. Op een gegeven moment zegt hij: "Ja, ik ga eruit, ik schei eruit, ben van plan om uit te scheiden". Ik zeg: "Als het, misschien wel wat voor mij ook om erbij te nemen". Ging heel wat gesprekken natuurlijk aan vooraf. Ben ik daar ook heen gegaan. [overgenomen per 1 september 1966]

I-1: Dat huurde u?

G: Dat huurde ik van mevrouw Lau. Die woonde op de Rijnsburgerweg [mw. M.M. Lau-van Leeuwen, Rijnsburgerweg 32]. Ik nam het huurcontract over. Wel erbij laten zetten in dat huurcontract, want bij eventuele verkoop dat Van der Born de eerste recht van koop had.

I-1: U keek al vooruit?

G: Ach, daar is, het is later verkocht maar niet aan mij, maar goed, dat is een heel verhaal apart. Heel leuk verhaal, maar goed. Ik had inmiddels, had ik al een aantal mensen in dienst en een van die mensen had ik op een gegeven moment gezegd: "Als jij nu naar de Haarlemmerstraat gaat, dan doen we gewoon de rest allemaal". Het ging allemaal goed.

I-1: Als een soort compagnon bedoelt u?

G: Nee, hij was gewoon in loondienst.

I-1: Hij was dan, hij had het voor het zeggen daar op die plek.

G: Als filiaalchef, zeg maar. Dat was de Haarlemmerstraat en toen kwam de Herensingel er nog een keer bij.

I-1: Omdat u steeds meer werk had?

G: Maar ook veel vraag naar verlichting en alles. Op de Herensingel op de hoek van de Julianastraat, daar zat een slager vroeger, Volbeda. Ik denk, ik wacht netjes af. Ik denk, dat is wel een mooi punt, want er zit helemaal niemand daar in de buurt. Netjes gewacht, aantal, week of acht, dan heeft die mevrouw tijd om een beetje rouw te verwerken. Toen ben ik gaan praten. "Meneer Van der Born, wat u nu doet, dat doet me zoveel plezier. Ik ga met u in zee. Als u wist, mijn man was nog niet begraven, toen waren er al mensen of ze het konden huren". En dat was zaak nummer 3. En toen begon de narigheid, want gezondheid. Ik ging me eigen te druk maken, ook met het installatiewerk natuurlijk. Vlogen we van de een naar de ander. Dan zei de dokter: "Als je zo doorgaat, dan ben je er binnenkort niet meer, dus ik zou maar kijken wat je gaat doen". Toen heb ik de Herensingel weggedaan weer. Ook in goed overleg en met twee zaken door.

I-1: Dat ging beter, lichamelijk voor u?

G: Toen kwam, ik ben er tussentijds nog een werkplaats gaan huren op de Uiterstegracht, voor alle materiaal. En toen, kijken wat gaan we doen verder. Toen was De Haan op de Oude Vest, Janvossensteeg, groothandel ook [fa. P.A. de Haan & Zn., groothandel in zoetwaren, Oude Vest 99]. Werkten we ook voor. “We gaan stoppen met een groot deel”. Ik zeg: “Kan ik dat pand niet huren dan van je, beneden?” Ook gaan praten. Toen hebben we het gehuurd beneden. Totdat hij zegt, boven was een mevrouw die via de politie, ik moet even terug in mijn gedachten. We zaten op de Oude Vest en belt de melkboer: “Ik krijg geen gehoor boven meer bij dat vrouwtje. Kun je kijken?” Kijken boven, niks te zien. Politie gebeld en die ging dus via de werkplaats bij ons naar boven. “Nou”, zegt hij, “het is mis, ze ligt dood in bed”. Toen kwam dat pand boven leeg. Toen hebben we pand gekocht van De Haan. Heb ik een hele tijd een kantoor boven gehad en wat kamers verhuurd.

I-1: Dat is weer even iets anders.

G: Het installatiebedrijf ging nog gewoon door.

I-1: Wat u deed als installatiebureau? Waren er veel concurrenten die datzelfde deden? Of had u bepaalde specialiteiten?

G: Er zijn nu veel meer installateurs of die zich installateur noemen, maar we konden ons meten. Je had dus IEMCO, Langezaal en Inniger, ELFA. Bestaat nog steeds, behalve IEMCO [Radio-Technische Dienst I.E.M.C.O. NV, Nieuwe Rijn 30-32]. Altijd een goede band mee gehad, met die jongens. Dikwijls was het inschrijven en dan kwam het hele ploegje bij elkaar. “Nou, wie heeft er werk nodig?”

I-1: Dat ging collegiaal?

G: (na een stilte) Ja.

I-1: U bent op een gegeven moment ook nog naar de Kopermolen gegaan in de zeventiger jaren ergens, omdat dat natuurlijk een nieuwe wijk was en toen de eerste daar.

G: Ik denk, in die hele Merenwijk zit geen een installateur. Dus ik had me eigen ingeschreven bij Van der Vorm. En op een gegeven moment kwamen ze kijken op de Haarlemmerstraat van wat voor zaak is het nou, praten. We werden uitgenodigd. “Waar wil je zitten?” Pand uitgekozen waar nu, Zwarte Wolf heeft daar gezeten. En nu zit de Hakkenbar, die zit daar. Jaren gezeten, jaren in het bestuur gezeten van de Winkeliersvereniging. Toen waren er bouwplannen voor de Watermolen. Dat is aan de buitenkant waar we met Maasdam, nee, met Van Zijp fietsenman, Van der Born de kapper, en De Wit de bakker. Nou, toen hebben we dat hele spul opgezet.

I-1: Zo met zijn allen?

G: Ja.

I-1: Daar bent u ook weer iets begonnen dan? Want ik ken dat.

G: Een installatiebedrijf. Op een gegeven moment was dat het enige pand wat we over hielden. Alles was geconcentreerd op Watermolen nummer 10. We hadden een behoorlijke ruimte.

I-1: U bent daar tot uw pensioen gebleven? Welke leeftijd was u, bent u met 65 gestopt of later?

G: Nou, met 65 heb ik, kijk hier staat een klein overzicht.

I-1: Nummertje 88 is dit. *De Leidenaar: Technisch Bureau Van der Born bijna 30 jaar in Leiden.*

G: Ja, Ronald Veeren toen.

I-1: De Leidato.

G: Ja, daar we hebben natuurlijk ook nog foto's van.

I-1: Succesvolle zakenman werd u daar genoemd. Dat is wel mooi om te lezen.

G: Toen gingen we naar de Watermolen, 1982.

I-1: Want ik vond een advertentie van u van 1975. Ik denk dat daar Haarlemmerstraat ook bij stond. Er stond bij: Nu ook Kopermolen 19. Zo had ik dat gevonden.

G: Dat was Kopermolen 19.

I-1: Kijk, dat flitsje kennen we van de lucifers.

G: Hier stonden we in de toren bij de Kopermolen. We hebben ook nog antennebouw gedaan.

I-1: Dat is mooi werk ook. Daar was u ook een van weinigen in die dat deed, want dat scheelt natuurlijk.

G: Was heel leuk werk. Dat was die ploeg waar we ook de antennes mee deden.

I-1: Ziet er in ieder geval ouderwets uit, leuk.

G: Dat is een foto van de Julianastraat, Herensingel.

I-1: Dat was? Dat is eigenlijk niet.

G: De slagerij.

I-1: Dat is maar kort geweest, relatief. U had wel een mooi hoekpand natuurlijk.

G: Zeker. Allemaal hetzelfde.

I-1: Heeft u het moeilijk gevonden om te stoppen met werk?

G: Nee.

I-1: Want u heeft wel gezegd, eerder gezegd, uw werk was uw hobby. Eerst, met heel veel plezier gedaan?

G: Heel lang heb ik, ben ik door blijven klussen nog.

I-1: Los daarvan, daarna nog wat bezig geweest?

G: Ja, dus, eigenlijk.

I-1: Want hoe, aan wie heeft u uw bedrijf overgedaan?

G: Mijn dochter en mijn schoonzoon, die hebben het bedrijf overgenomen. Ook een aantal jaren. Toen gingen ze scheiden en toen heeft mijn dochter, die winkel heeft toch een tijd doorgedraaid. Heb ik ze ook bij geholpen. Dus ik stond vaak, stond meer in de winkel. Vond ik best wel leuk. Dit is nog een van de reclaimedingen die ik bewaar. Dit is ook Leiderdorp.

I-1: Tot wanneer heeft het nog bestaan? Uw dochter heeft het een aantal jaren in haar eentje met hulp van u verder doorgezet?

G: Ja.

I-1: Toen is het?

G: Heeft ze uitverkoop gehouden, pand leeg, en toen verkocht aan Jan Verbaan. Dé Jan Verbaan. Heb ik je toch verteld de vorige keer hoe dat gegaan is? Dat was toen burgemeester Van der Have ging weg in Leiderdorp. Kijk, hier zit college. Dat vond ik wel een leuke gelegenheid om een advertentie van mij er boven te zetten.

I-1: “Van der Have gaat, maar Van der Born blijft”. Net als die andere die u heeft van.

G: “Pastoor en dominee, bij Van der Born komen ze alletwee”.

I-1: U doet een beetje.

G: Dat kon ik. Dat waren leuke dingen.

I-1: Hebt u het jammer gevonden dat uiteindelijk het bedrijf helemaal gestopt is? Want u heeft met heel veel zweet.

G: Ja, opgebouwd.

I-1: Opgebouwd.

G: Ik zeg: er komt een keer, je begint ergens en dan komt, je weet van te voren al, het stopt een keer natuurlijk.

I-1: Dat is eigenlijk heel misschien een logische reactie, maar niet zo makkelijk voor uzelf?

G: Nee. Nou, wat Motorhuis speciaal nog gebracht, kregen we ook een blad van Het Motorhuis, superleuk. Kijk op bladzijde zes onderaan.

I-1: Op bladzijde zes. Er staat met grote letters ‘taart’ op. “Dat klanten een goede service weten te waarderen, bleek enige tijd geleden in de werkplaats aan de Vondellaan in Leiden. Daar liet Electrotechnisch Installatiebedrijf Van der Born als blijk van waardering voor het geleverde werk een prachtige taart bezorgen. Bedankt, Het Motorhuis.”.

G: Ja.

I-1: Mooi. Ik vond nog een advertentie in De Telegraaf, ik weet niet in welk jaar, ik denk in de zeventiger jaren, nee zestiger jaren, en daar stonden precies al die drie adressen in van u. Namelijk alle winkels in Nederland waar Dimplex werd verkocht, elektrische met olie gevulde radiatoren. Mij zegt het niks, maar daar werden uw drie adressen genoemd.

G: Zij raadden, die bestaan nog, olie gevuld, zeg maar een straalkachel, gevuld met olie en die olie werd verwarmd en op een gegeven bepaalde temperatuur schakelt die uit. Het blijft heel lang warm. Het bestaat nog.

I-1: Toch nog?

G: Ja. Hier heb ik nog wat van Herensingel.

I-1: Dat ziet er heel modern uit. U heeft alles wel bewaard, dat soort dingen.

G: Ik heb veel van die dingen bewaard. Dit was Leidse Broodfabriek.

I-1: U wordt er hieronder genoemd, als advertentie.

G: Hadden alle installaties gemaakt.

I-1: "Leidse Broodfabriek nam volautomatische productiestraat in gebruik. Capaciteit 3000 broden per uur". Dat staat in de krant van zaterdag 7 januari 1967. U zei een tijdje geleden, een mooi verhaal over de Haarlemmerstraat, dat u eigenlijk als eerste daar stond, maar dat is niet zo doorgegaan. Wilt u dat verhaal vertellen?

G: Oh, van als eerste koper?

I-1: U zegt, de let is niet doorgegaan.

G: Ja, ik heb het niet. Het is wel verkocht door die mevrouw. Een van de mensen die bij mij in dienst zat, Piekaar, die nam de zaak over. "Ik ga daar weg". "Nou, wil ik wel". Ik zeg: "Nou, Cor, prima". Dus geïnventariseerd. Ik zeg: "Maar mijn kantoor, die blijft boven". "Nou, dat is geen bezwaar", zegt ie. "Krijg gauw een sleutel?" Ging allemaal goed, totdat het op een gegeven moment kwam, ik denk: verrek, de sleutel past niet meer. De andere dag, ik zeg: "Joh, Cor, heb jij een nieuw slot erin gezet?" "Ja". "We hadden toch een afspraak, of vertrouw je me niet meer? Moet je het eerlijk zeggen". "Nee, ik vertrouw je niet". Ik zeg: "Na al die jaren dat je bij mij gewerkt hebt. Nou joh, prima, maar ik ga er zo gauw mogelijk uit boven". Hadden we een ruimte vrijgemaakt op de Oude Vest beneden. Binnen twee dagen was alles leeg boven. Nou, helemaal niks meer gehoord. Op een gegeven moment krijg ik van een notaris van het Rapenburg bericht: "Meneer Van der Born, mevrouw Lau gaat dat pand verkopen op de Haarlemmerstraat. U staat, formeel, u staat als eerste genoemd bij eventuele verkoop. Ik neem dat u daar geen gebruik van maakt?" Ik zei: "Ja hoor, dat doen we". "Oh, dat zal meneer Piekaar niet leuk vinden". Ik zeg: "Vijf euro meer, of vijf gulden meer als dat meneer Piekaar doet". Dat was...

I-1: Dat was heel slim.

G: Toen hoorde ik van mijn dochter later en van anderen. Als hij me op dat moment had gezien, had hij me mordsdood geslagen. Zo kwaad was hij. Ik had het pand gekocht, huurcontract opgemaakt. Hij betaalde netjes huur. Op een gegeven moment kreeg ik allerlei brieven, van dat deugt er niet en dat moest vernieuwd worden. Ik zeg: "Weet je wat Cor, je mag het kopen van me". Nou oké, ding opgesteld. Ik zeg: "Prijs afgesproken". Dat was prima. Ook bij de notaris Lagerweij, op de Hooigracht, mevrouw Dee, dat weet ik nog allemaal. Ik zeg: "Maar ik krijg", ik geloof dat ik zoiets zei, "5000 gulden; die krijg ik zelf of iets meer". Nou ja, goed. "5000 gulden krijg ik zo in het handje". "Ja, nee, is prima". Dus bij de notaris. Toen komt mevrouw Dee: "Heren, bent u bereid?" Ik zeg: "Cor?" "Ja, doen we direct na de verkoop, of na de koop". Ik zeg: "Mevrouw Dee, we wachten nog even". "Cor, of ik ga weg of je betaalt snel". Toen betaalde die. Heeft na de aankoop, ik zeg: "Gefeliciteerd. Maar Cor, onthoud nou een keer, je hebt een heel duur slot heb je daar gezet".

I-1: Dat is een heel mooi verhaal. Zullen we nu na dit verhaal even pauzeren?

G: Ja.

I-1: Hoeveel kinderen en kleinkinderen enz. heeft u?

G: Ik heb drie kinderen, twee dochters en een zoon. Ik heb een, twee, drie, vier, vijf kleinkinderen en drie achterkleinkinderen.

I-1: Dat is een mooi aantal.

G: Mijn zoon werkt bij Topaz Overhijn, aan de Willem de Zwijgerlaan, in de zorg. Mijn dochter die is gewoon huisvrouw. Mijn andere dochter die werkt, die in de zaak gestaan heeft, die is toen gaan werken bij Rexel, dat is een technische groothandel. Ze blijft in hetzelfde beroep in feite. Alle technische materialen en tegenwoordig is ze op de Rexel in Hoofd-, of in Rijswijk. Ze hebben het alle drie naar de zin en dat is belangrijk.

I-1: U heeft genoeg contact met ze?

G: Ja hoor.

I-1: Met iedereen?

G: We zien elkaar regelmatig.

I-1: Wanneer heeft u uw vriendin leren kennen?

G: Een jaar of drie; ja, die kon ik al.

I-1: Die kende u al?

G: Zij heeft ook in de Lindestraat gewerkt bij ons en ik heb hier in de Leeuwerikstraat ook gewoond. Daar kwam je ook al, hè El? Ja. Toen leefde mijn vrouw ook nog, regelmatig koffiedrinken in de Winkelhof. Daar kwam zij met haar man ook langs. "El, een bakkie?" Gezamenlijk een bakkie koffie drinken, dus de contacten waren er. Mijn vrouw is 5 december gestorven in 2010. Haar man een maand later.

I-1: Toen was u allebei alleen en toen.

G: Ja, nee, nee.

I-1: Nog niks?

G: Ja, nee.

I-1: Nog niks?

G: Wel af en toe van als je mekaar zag, van: "Joh, zou je ook in de Kopermolen of in Winkelhof, zullen we een bakkie doen?" Dat heeft een hele tijd geduurd hoor. Totdat ik zeg op een gegeven moment tegen mijn kinderen van: "Joh, wat denk je ervan als ik met Elly blijf gaan?" "Oh leuk hoor, pa". "Als jullie het niet leuk vinden, dan gebeurt er niks".

I-1: Dus u hebt eerst even toestemming gevraagd?

G: Ik moet geen geouwehoer hebben met kinderen. Dat gebeurt nogal eens een keer natuurlijk.

I-1: Dat was wederzijds, tenminste bij uw vriendin ook zo?

G: Ja hoor.

I-1: Dus iedereen heeft er uh, vindt het prima?

G: Ze komen bij elkaar op verjaardagen en alles, dus ja.

I-1: Sindsdien bent u samen?

G: Nee, we wonen niet samen.

I-1: Oh u woont niet samen.

G: Nee.

I-1: Dat niet?

G: Daar gaan een heleboel mensen vanuit. Toen ik dit ook kreeg: o, nou gaan jullie samenwonen? Nee, zij woont apart, ik woon apart. Dus een LAT (Living Apart Together).

I-1: Nou, dat is toch prima?

G: Gaat perfect.

I-1: Wat wil je nog meer. Toen u zoveel werkte, had u niet veel tijd voor andere dingen misschien?

G: Nee. Ik ging vaak ook 's nachts doorwerken. Ik weet nog goed dat we bij Blom op de Zijlsingel, waar nu dat hele geharrewar over is, over verontreinigde grond, wat afgebroken is van Blom. Een andere garage heeft daar gezeten. Toen Blom daar in zat, moesten er

benzinepompen verplaatst worden, maar dat kon alleen 's nachts, want er moest 's morgens weer benzine getankt worden. Dus kabels leggen. Gingen we met een aantal mensen gingen we daar heen en werkte ik zelf ook mee. Dan weet ik nog goed dat we daar, waren we klaar. Nou, dan gaan we effe kijken op de Haarlemmerstraat, een patatje, en die was nog open en toen ik de Haarlemmerstraat in vanaf de Haven en zie ik een paar grote koplampen. Ik zeg: "Die is ook gestoord". Het was de politiewagen. Hij zegt: "Meneer, hebt u niet gezien dat je er niet in mag?" Ik zeg: "Man, we kommen net van werk af". "Nou ja, rij maar". Dat gebeurde regelmatig. Ook bij de Korenhoff op de Oude Vest [fa. A. Korenhoff, Oude Vest 185-187B], zeg maar de doodskistenfabriek, daar hadden we de hele boel omgebouwd, want Leiden had vroeger 127 volt en dat ging toen naar 220 volt. Alles ombouwen, alle verlichting verwisselen, TL-bakken, voorschakel-apparaten vervangen, gloeilampen vervangen, allerlei apparatuur. "Kijk eens of de bel nog werkt?" Belletje doet het. "Waar zit de transformator?" Die transformator moet vervangen worden, want die is nog 127 volt. Zoeken, zoeken: waar zit dat ding? Op een gegeven moment kwamen we erachter: onder de vloer van het toilet boven, zat de transformator. Dus alles moet je opzoeken, want op een gegeven moment ging de spanning eraf en de spanning erop met een nieuwe voltage. Zaterdagavond. Ik zit thuis in de Lindestraat, word ik gebeld, meneer Groot, bedrijfsleider. Hij zegt: "Van der Born, ik zou maar gauw hierheen kommen; de brandweer staat voor de deur".

Er heen en vanaf de Haven de Oude Vest oprijden, zag ik al die zwaailichten in de verte staan. Politie. "Nee, ik mot daarheen. Ik ben de installateur". "Oh, ben jij die vent". Wat blijkt? Gelukkig, een voorbijganger had vlammen gezien in de bak met mot, die houttroep, en die had gelijk gebeld. Ze waren er gelukkig op tijd bij. Daarboven hing een versterker van de radiodistributie; die had je daar vroeger. Die distributie, die moet, de zekering moet eruit gaan als ie te hoge spanning krijgt en dat had hij niet gedaan. Dus dat was gaan fikken. En de vlammetjes waren in dat met houtmot gevallen. Vandaar die voorbijganger, anders hadden we echt. Gelukkig had de PTT de schade erkend, want dat apparaat had moeten werken.

I-1: Dus die was de schuldige eigenlijk?

G: Toen was er ook iemand van het Energiebedrijf, meneer Knevel, dat zijn allemaal dingen, dat vergeet je niet meer. Hij zegt: "De spanning mag erop, in bepaalde delen, maar vanaf nu zorg ik dat een paar mensen gaan beginnen met de installatie-aanpassing". Een hele grote klus gehad daaraan. Alles vervangen, kabels en alles. In het begin was het alleen maar ombouwen naar 220 en nu moest de installatie ook aangepast worden. Ik weet nog goed, toen was het klaar, toen kwam meneer Korenhoff. Hij zegt: "Nou jongens, goed werk geleverd, we gaan wat drinken". Dus we hebben twee doodskisten omgedraaid en dat was de bar. [gelach]

I-1: Mooi. Maar om aan te geven dat u soms 's nachts en soms 's avonds, dan buiten het drukke normale werk al om ...

G: Weinig tijd voor de kinderen.

I-1: Hebben ze u dat wel kwalijk genomen?

G: Nee, want ergens vonden ze dat wel gewoon, want zondags ging ik vaak weg met ze hoor.

I-1: Dat dus wel. Had u ook nog tijd voor vakanties met al die winkels en al dat soort dingen?

G: In het begin niet. Later hebben we gewoon gezegd: we gooien de winkel een week dicht. We hadden ook mensen die de winkel door konden zetten, dus we gingen met de kinderen, met het gezin gingen we met vakantie, Spanje, Portugal.

I-1: Dat kon gelukkig wel?

G: Dan een week, hooguit veertien dagen.

I-1: Maar echte andere hobby's, daar had u gewoon geen tijd voor? Die had u misschien wel, maar of...

G: Nee.

I-1: 3 Oktober Leiden, een belangrijke dag. Hoe was dat vroeger?

G: Vroeger gingen we met drie jongens altijd 3 Oktober vieren. We waren niet getrouwd nog, dus met drie jongens; ik zal nog wel ergens een oude foto hebben. De een was wat meer nuchter als de ander, maar ik zorgde wel dat ik niet boven mijn theewater kwam. Maar echt, we hadden wel leuke dingen gedaan. Kermis, door de bagger op het Schuttersveld nog, was niet zo mooi. Wel leuke dingen gedaan allemaal, optocht kijken, Taptoe. Jaren later, toen ik de zaak had aan de Haarlemmerstraat, ik heb nog nooit zoveel familie gehad, die zeiden:

“Kunnen we kijken?”

I-1: Ja, daar kwamen ze langs.

G: Met de kinderen gewoon 's avonds de stad in, met Taptoe-avond, vast rondje maken, en dat heb ik tot een aantal jaren geleden steeds gedaan. Een vaste plek was altijd op de Haarlemmer-, op de Breestraat naar de optocht en zo rond twaalf uur gingen we daar staan. Eerst even een maagbeschermer aanpakken. Had je die broodjeszaak op de hoek, lekker een paar broodjes pakken. Dan kwam de optocht zo vijf voor half twee voorbij. Dan stond je er anderhalf uur. Maar je ziet van alles voorbijkomen natuurlijk. Daarna gezellig lopen, hier een tappie, daar een tappie.

I-1: Mooie dag. Voelt u zich nog wel steeds Leidenaar, al woont u dan hier in Leiderdorp?

G: Ja, ik ben en blijf Leenaar.

I-2: Hoe ging het in de periode voor de oorlog en in de oorlog? Want was er toen wel 3 oktober?

G: Weinig. Nee.

I-2: Hebt u nog herinneringen daaraan?

G: Nee, geen herinneringen aan 3 oktober.

I-1: Ik weet wel, de optochten gingen natuurlijk niet door, maar of de rest, dat weet ik niet.

G: Je hebt natuurlijk de echte Leenaars die nu allemaal boven zitten, die zullen het waarschijnlijk wel meegemaakt hebben. [gelach]

I-1: 3 oktober is natuurlijk Leiden. Feesten, andere, verjaardagen bij u thuis, Kerstmis, dat soort dingen, waren dat hoogtijdagen of was dat een beetje gewoon?

G: Nee, Kerst, vaak kwamen ze bij pa en ma gourmetten, meestal Tweede Kerstdag, zaten dus alle kinderen en kleinkinderen, kwamen ze bij mij thuis. Pa kan dat betalen, daar gingen ze allemaal vanuit. Maar was het allemaal gezellig.

I-1: Zijn er nog dingen die ik helemaal niet heb gevraagd en die u wel op uw hart heeft om te?

G: Nee. Ik heb een leuke tijd gehad.

I-2: Ja. Hebt u aan sport gedaan vroeger, toen u jong was?

G: Tafeltennis, pingpong op z'n Hollands gezegd, en dat deden we dan 's avonds ook met eh, we gingen ook vaak met personeel, gingen we naar Noordwijk bowlen. Had je in Noordwijk Zee-ork, die bowlingbaan en vaste prik, dan gingen we, als we terugkwamen, gingen we bij Menken in de Duyvendakstraat, daar gingen we een patatje halen. We hebben het jaren gedaan. Daarna ben ik ook nog pingpongen totdat ik een shuttle boven op mijn oog kreeg, 's avonds nog naar het ziekenhuis moest en...

I-1: Dat was het einde?

G: Dat was het einde shuttle. Wat we ook, met personeel jaarlijkse uitgaansdag. Huurden we een bus, met vrouwen d'r mee. We zijn in Bobbejaanland, Brussel, al die leuke dingen. Elk jaar vaste prik. Kerstpakket en ook stevast rollade bij Van der Zon vandaan zat erbij.

I-1: Blijven in de Leidse sfeer.

G: Alle andere dingen, best wel leuk. Totdat ik, op een gegeven moment komt een van die monteurs en zegt, hij stotterde nogal een beetje: “Baabaas”. Ik zeg: “Vertel het eens”. “Mijn vrouw vraagt of we weer vlees krijgen dit jaar”. Ik zei: “Ja, Willem, dit jaar wel, maar dit is de laatste keer”. “Hoezo?” “Ik hou er niet van als de mensen vragen wat ze willen hebben”. Dat was einde rollade. Ik heb het één keer, ben ik zo gek geweest dat ik met Kerst of met Pasen allemaal een tray eieren gaf. Ik denk altijd, ze werken voor mij, ze verdienen voor mij,

dus ik doe wat terug, ja. Nou, eieren. Wat was het einde van het liedje? We gingen naar huis en toen zag ik overal de eieren heen vliegen. Zo, het is gelijk afgelopen.

I-1: Ja, het is etenswaar, dat doe je niet. Hebt u sommige mensen heel lang in dienst gehad?

G: Ja, ik heb een chef-monteur gehad en die heeft later het installatiebedrijf doorgezet. Ik ging door met het winkelgedeelte. Ik heb er verschillende gehad, vanaf de ambachtsschool.

I-1: Zijn er nu nog wel mensen die vroeger bij u gewerkt hebben, waar u nog contact mee heeft?

G: Een paar. Ik heb er een, daar krijg ik elk jaar nog een kerstkaart van. Leuk als we mekaar zien. Toen mijn vrouw gestorven was, waren er ook een paar. Dat vind ik toch wel leuk contact.

I-1: Dus bij nog genoeg mensen is Van der Born bekend?

G: Ja hoor. Dan zeg je wel eens een keer van: "Van der Born is dat?" Dat hoor ik van m'n kinderen ook. "Is dat van de kapper?" Want je hebt die kappers ook. Paar neven van me. "Is dat van de kapper of van de verlichting?" "Nee, van de verlichting". "Ja, die kennen we wel, met die pijl".

I-1: Er zijn nog meer familieleden die in zaken zaten. Want ik vond melkhandel...

G: Oom van me; die stond voor de deur toen ik naar huis.

I-1: Dat heeft u verteld. En ook, ik zag sigarenmagazijn en weduwe [J.P.] Van der Born op de Herenstraat [33], advertenties in de krant. Omdat het sigaren was, misschien is dat ook?

G: De Haven [sigarenmagazijn A.J. van der Born, Haven 38].

I-1: Dat heb ik ook gevonden. Toch veel van de familieleden zijn in het...

G: Ja, de business. Mijn vader deed de vloeitjes en de andere deed de sigaren en sigaretten.

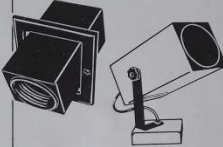
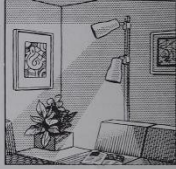
I-1: Dan heb je alles. Ik denk dat het... Ik wil u hartelijk bedanken, want ik heb heel veel gehoord.

G: Ik vind en jullie dat je het voor het luisteren.

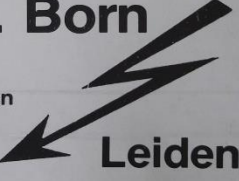
I-1: Graag gedaan.

**Pastoor en Dominee,
bij v. d. Born komen ze alle twee**

Doe als zij en kom kennismaken, voor zover U dat nog niet gedaan hebt, met onze grote kollektie **technische materialen en verlichting**.
Specialist op het gebied van spots.
Witte en bruine spanningrail.
Grote sortering gloeilampen, in wit en gekleurd.

v. d. Born
Alle elektro-
materialen
voor de doe-het-
zelver

Leiden

Landelijk erkend installateur
Winkel: Kopermolen 19 - Telefoon 146990
Kantoor en werkplaats: Oude Vest 103-103a - Tel. 122421